

KRATKI PRIKAZ POKUŠAJA SURADNJE MUZEJA REVOLUCIJE NARODA HRVATSKE S VEĆIM ORGANIZACIJAMA UDRUŽENOG RADA NA PODRUČJU GRADA ZAGREBA

mr. Ria Durbešić, Muzej revolucije naroda Hrvatske Zagreb

U procesu izgradjivanja samoupravnog socijalističkog društva našem radnom čovjeku ostaje dovoljno slobodnog vremena o kojemu moramo preuzeti brigu, pa čak i određenu odgovornost, kako će ga i u koju svrhu iskoristiti.

Imajući stalno na umu ispravnu Lenjinovu tvrdnju da se socijalistički čovjek ne radja, nego se mora odgajati u socijalističkom duhum pred naše društvo postavlja se odgovoran zadatak da odgojimo socijalističkog čovjeka.

U tom procesu odgoja neosporna je potreba integriranje u život čovjeka kulturnih vrijednosti, medju kojima vrlo važno mjesto zauzima kulturna baština.

Muzeji, kao jedinstvene javne ustanove koje čuvaju ostatke kontinuiranih kulturnih tradicija čovječanstva, uvelike mogu pridonijeti podizanju obrazovne i kulturne razine posjetilaca. Jasno je da muzeji ne smiju čekati korisnika da dodje po kulturnu uslugu, nego mu je moraju ponuditi. Upravo zbog toga muzeji se sve više interesiraju za svoju publiku, te pronalaze različite putove kako bi privukli interes i pažnju najširih slojeva građana različitih stupnjeva obrazovanja.

U svojoj izložbenoj djelatnosti muzeji moraju zadovoljiti znanstvene, odgojne i estetske potrebe suvremenog čovjeka, moraju biti otvoreni, pristupačni i interesantni.

Svaki čovjek, nakon posjete muzeju ili izložbi, mora osjetiti da je došao do novih spoznaja i da mu je utrošeno vrijeme donijelo korist.

Navedeni razlozi ponukali su muzeje da uspostave kontinuiranu suradnju i s organizacijama udruženog rada, kako bi postigli da ih što veći broj radnika-proizvodjača posjećuje i crpe iz njih koristi koje im one mogu pružiti.

Tako npr. Muzej revolucije naroda Hrvatske već niz godina redovito obavlja sve veće radne organizacije na području Zagreba o povremenim tematskim izložbama kraćim sadržajem izložbe, pozivnicama i informacijom u koje se dane i sate muzej može posjetiti. Naši statistički podaci pokazuju da odaziva gotovo uopće nema. Kao primjer možemo navesti da smo samo za jednu izložbu poslali oko 500 takvih poziva sindikalnim podružnicama većih radnih kolektiva, a odazvalo ih se pet.

U želji da svakom radniku objasnimo što je to muzej, a posebno Muzej revolucije, pripremili smo malu informativno-propagandnu izložbu. Tom izložbom objašnjena je osnovna djelatnost muzeja, unutarnja organizacija rada, bogatstvo fundusa podijeljenih u zbirke, spomenute su povremene tematske izložbe koje je muzej pripremio ili koje priprema i, napokon, u koje se vrijeme muzej može posjetiti. Ta je izložba bila postavljena u dvadeset većih radnih organizacija.

Moramo spomenuti da pri dogovaranju o postavljanju te izložbe s predstavnicima sindikalnih podružnica ili OOSK nismo naišli na veći interes. Istina, nitko nas nije odbio, dobili smo dozvolu da smjestimo izložbu na najfrekventnije mjesto, u restoran ili hodnik, ali nam ni u jednom slučaju nije bila pružena pomoć u prijevozu. Muzeju je to činilo dosta poteškoća, jer ne posjeduje vlastito prijevozno sredstvo, a svaka ga od tih radnih organizacija mora imati već po samom karakteru posla. Dakle, ovdje je riječ o samo malo dobre volje za suradnju.

Ali, i nakon te akcije rezultati su bili vrlo slabi. Svega nekoliko radnih organizacija došlo je u manjim grupama u posjetu, i to svega jedanput.

Kad bi nam u našim nastojanjima pomogle društveno-političke organizacije, rezultati ne bi izostali.

Kao primjer možemo navesti izvanredno veliku posjetu grupa radnika iz različitih radnih kolektiva s područja Zagreba i okolice prigodom 35. obljetnice osnivanja Glavnog štaba Hrvatske. Preporuku za te posjete dali su općinski komiteti SKH, a muzej je svakoj grupi osigurao stručno vodstvo i prigodno tematsko predavanje o Glavnom štabu Hrvatske.

O suradnji muzeja s pojedinim organizacijama udruženog rada, koja je ad hoc realizirana, nećemo ovdje govoriti; ovih nekoliko redaka treba tek da potvrdi kroničnu činjenicu nepostojanja trajne, sistematične i planirane suradnje između muzeja i organizacija udruženog rada, što osjećamo kao veliki nedostatak.

I ovom prilikom treba se podsjetiti na Titove riječi u povodu donošenja Zakona o radničkom samoupravljanju u lipnju 1950: "... Ne može se odgovoriti koliko će vremena to trajati, jer to zavisi od raznih okolnosti. Zavisi od toga kako će brzo napredovati kulturni razvoj, to jest svestrana naobrazba radnika, da bi oni bili u svakom pogledu sposobni da upravljaju uspješno, na korist zajednice... Bez kulturnog uzdizanja radnici neće moći da ovladaju potpuno tehnikom upravljanja..."

/Tito: Govori i članci, knj.V, str. 242, Naprijed, Zagreb 1959./

A tom razvoju mogu i moraju pridonijeti i muzejske ustanove.